

[Pinholt.]

de andre Gange. Til Trods for at man sidste Gang fik det, man havde krævet i 50 Aar, Dobbeltscenen, gik det heller ikke, det gik allerværst. Jeg mener derfor, det er paa Tide, at man nu fører det ud i Livet, som Ministeren lovede ved Forhandlingen om Dobbeltscenen: Afviklingen af Statens Forhold til Det kongelige Teater. Men om Kulturfonden vil jeg dog gerne sige et Par Ord.

Denne Fonds fornemste Opgave er altsaa at støtte Det kongelige Teater, navnlig Musiklivet, men det er jo ogsaa udtalt, at den skulde støtte dramatisk Kunst og Litteratur o. s. v. Jeg har i Kommissionsbetænkningen taget afgørende Afstand fra denne Kulturfond, som Staten dels skal betale ind til selv, dels skal plyndre Radiofonden for at faa Penge til. Jeg er en bestemt Modstander af den ud fra den Betragtning, at hvis Kulturfonden, som skal bestyres af 5 af Ministrene valgte Medlemmer samt 4 Rigsdagsmænd, skal til at understøtte Litteraturen og bestemme den litterære Retning her i Landet og præmiere dem, som den nu mener er de bedste o. s. v., kan vi komme ud for en kulturel Udvikling, som er stik imod den store, brede Befolknings Ønsker og Maal. Det vil jeg ikke række Haand til, det vil jeg ikke være med til under nogen Omstændighed. Jeg tror ogsaa, at det er mit Partis Standpunkt, men jeg personlig er i alt Fald afgjort imod det og har taget bestemt Afstand derfra i Kommissionsbetænkningen.

Jeg har forstaaet det saaledes, at Ministeren mener, at naar han faar valgt en Mand fra Finansministeriet, som kan blive Tungen paa Vægtskaalen, ind i denne Kulturfond, skal det nok blive det finansielle, der bliver det afgørende. Det er jeg nu ikke sikker paa. Med den nuværende Finansminister vilde jeg ikke være saa bange for det, men hvem de skiftende Finansministre kan komme i Tanker om at vælge derind, er ikke godt at vide.

Den nye Ordning vil altsaa komme til at hvile paa dette, at Teatret under „Budgettets Tvang og Tugt“ skal have 500 000 Kr. af Statskassen, 220 000 Kr. af Forlystelsesskatten og saa 500 000—600 000 Kr. fra Kulturfonden — ja, de 220 000 Kr. kommer for øvrigt ogsaa fra Kulturfonden, idet dette Beløb er indbetalt i Fondsen som svarende til Forlystelsesskatten. Det er altsaa en Ordning, som jeg for mit Vedkommende ikke mener, vi kan gaa med til. Hvis man kan faa Statsdrift for Skuespillkunstens Vedkommende for de 220 000 Kr., skal jeg ikke

have noget imod det, men kan man ikke det, kan jeg godt tænke mig, at Teatret, saaledes som det ogsaa er sagt af den højtærede Minister, overlades til privat Drift med en vis Repertoirepligt og med et vist Tilskud til Opfyldelse af en saadan Repertoirepligt.

Nu har man ogsaa sat en anden Måling paa Krogen, nemlig: Provinsudsendelser. Det kongelige Teater skal ogsaa give Provinsen noget. Provinsen skal jo være med til at betale i klækkeligt Omfang, og saa skal der ofres 50 000 Kr. af de 1 100 000—1 200 000 Kr., Ordningen vil koste, paa Provinsudsendelser. Det vil Provinsen selvfølgelig være glad ved — noget er bedre end ingenting —, men om Provinsen ogsaa vil være glad ved det, naar der skal betales 325 000 Kr. i Radioskat, hvoraf jo en væsentlig Del falder netop paa Provinsen, det er jeg ikke sikker paa, og derfor vil jeg sige, at hvor god og fornøjelig en saadan Provinsudsendelse end kan være, er det ikke noget videre stort Offer, man vil bringe Landet uden for København. Provinsen maa i videst muligt Omfang selv betale Udsendelserne fra Det kongelige Teater. Regner man med 50 Udsendelser, er det 1 000 Kr. for hver Forestilling. Paa Det kongelige Teater kan man ikke nøjes med 1 000 Kr. for hver Forestilling, men det maa nu Provinsen nøjes med, og det synes jeg ikke er særlig flatterende. Jeg kan godt lide Provinsudsendelser, og jeg kan navnlig godt lide, at de skulde gaa til Sønderjylland, men jeg synes dog nok, at dette er for smaat. Naar man vil gøre en stor Gestus og sige: Provinsudsendelser skal der være, synes jeg jo nok, naar man tænker paa, hvad der skal gaa ind i Kulturfonden, at 50 000 Kr., det vil sige 1 000 Kr. pr. Aften, er noget lidt at ofre derpaa.

Saa har man talt om, at det skulde være saadan en Lykke for Det kongelige Teater, at det kunde faa et Rigsdagsudvalg til at gaa derovre og se paa Forestillingerne og kontrolere noget hist og her — jeg tror ogsaa, det skulde være med, hvis nogen skulde ansættes med Pension. Et saadant Udvalg anser jeg for at være fuldkommen urimeligt. Hvad skal det dog dør efter? Det bliver efter min Mening nærmest som en Hund i et Spil Kegler. Hvorfor skal Rigsdagen have Gidsler derovre? Det er der ikke Spor Anledning til. Tanken kom frem i Fjor næsten privat, idet det ærede Medlem Hr. Fisker og jeg sammen med 4—5 andre Medlemmer af Finansudvalget internt havde forhandlet noget om, hvad der kunde gøres for at faa Det kongelige Teater lagt paa en bredere Basis eller faa